

РЕШЕНИЕ

№ 2454

гр. София, 14.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 14.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **11965** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156-161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу РА №Р-22222521000538-091-001/09.08.2021г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], потвърден с Решение №1617/18.10.2021г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при ЦУ на НАП.

В жалбата се твърди, че РА е незаконосъобразен. Неправилен е изводът на ревизиращите, че консервационно – реставрационните работи са били извършени към 30.06.2015г., на която дата от ДНСК е издадено разрешение за ползване на обекта, а фактура е била издадена чак на 21.11.2017г. след приключване на реставрационните работи на 03.12.2014г. ревизираното лице е представило на [фирма] за подпис количествено – стойностни сметки и акт образец 19, но Г. е отказал да приеме и подпише документите, тъй като не бил възложител, поради което отказал и плащане. Последвало исково производство в Софийски градски съд и едва през м. 09.2017г. [фирма] се е снабдила с изпълнителен лист и сумата е била събрана с ЧСИ. Едва тогава е издадена фактура и е внесен в бюджета ДДС, а според жалбоподателя той се явява подизпълнител на обект „Транспортен възел Л. мост“ и няма отношение към издаването на каквито и да било документи или книжа за въвеждането му в експлоатация и др., поради което не е била уведомена за издаването на разрешение за ползване на 30.06.2015г. Субективно поведение като проява на добросъвестност – необходима или не би могла да бъде вменена като нарушение на данъчното

законодателство. Претендират се разноси 550 лева държавна такса и адвокатски хонорар.

В съдебно заседание жалбоподателят – редовно призован не изпраща представител. Ответникът - Директорът на Дирекция “ОДОП” С. при ЦУ на НАП се представлява от юрк. Д., която оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение с оглед изхода на спора.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със ЗВР от 01.02.2021г. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от 01.01.2016г. до 31.12.2020г., за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за периодите от 01.01.2016г. до 31.12.2020г., за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на юридически лица, за данък върху представителните разходи, за данък върху социалните разходи по ЗКПО, предоставяни в натура, за данък върху разходите в натура, обвързани с лично ползване по чл. 204, ал. 1, т. 4 от ЗКПО и за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица за периодите от 01.01.2016 г. до 31.12.2020 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22222521000538-092-001/15.07.2021г. Подадено е писмено възражение срещу издадения РД, което е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-22222521000538-091-001 от 09.08.2021г., издаден от С. Н. Г. – орган, възложил ревизията, и Л. Х. Р., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. Съгласно изложеното в РА, основна дейност на [фирма] през ревизираните периоди е укрепване, консервация и реставрация на паметници на културата и тяхната среда, отдаване под наем на движимо и недвижимо имущество, собственост на дружеството.

С цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на дружеството и на основание чл. 37, ал. 3, чл.53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК са връчени 3 броя ИПДПОЗЛ, с които са изискани първични и вторични счетоводни документи, счетоводни регистри и търговска документация. Представените документи и писмени обяснения са описани подробно в РД. Извършени са посещения в офиса на ревизираното дружество с цел преглед на оригинални търговски и счетоводни документи и регистри, за което са съставени протоколи, описани в РД.

Констатирано е, че в м. 11.2017г. [фирма] е издало на [фирма] фактура №[ЕГН]/21.11.2017г. с данъчна основа в размер на 390 171,66 лв. и ДДС в размер на 78 034,33 лв. с предмет на доставката СМР за реставрация на „Л. мост“.

На основание чл. 45 от ДОПК, на [фирма] е извършена насрещна проверка, документирана с Протокол за извършена насрещна проверка №П-29002921055584-141-001/15.04.2021г. На дружеството е връчено ИПДПОЗЛ, с което са изискани всички документи във връзка с фактурираната доставка – договори, протоколи, количествено-стойностни сметки, проекти, строителна документация, доказателства за плащане и др. В отговор са представени документи, описани в РД.

Съгласно представен Договор от 18.06.2014г., [фирма], в качеството си на възложител възлага на [фирма] – изпълнител, да изпълни със свои сили, средства и компетентност, както и на свой риск съгласно условията на този договор, аварийни и спасителни работи на археологически структури и консервационни и реставрационни

работи на архитектурен паметник „Л. мост“, съгласно Приложение №1, на обект Транспортен възел „Л. мост“ в [населено място].

Представена е процесната фактура и доказателства за осчетоводяването ѝ. Не са представени количествено-стойностни сметки и протоколи акт обр. 19, с които да се специфицират вида и обема на възложените работи, единичните и общи стойности. Съгласно представени писмени обяснения, такива документи никога не са подписвани от [фирма]. Пояснено е, че по отношение на консервационно-реставрационните работи, изпълнени от [фирма] е възникнал спор между [фирма] от една страна, и инвеститора на обекта – СТОЛИЧНА ОБЩИНА и [фирма] от друга страна, за това кой следва да поеме финансирането на тези работи, тъй като същите първоначално не са били предвидени за изпълнение съгласно сключения договор, с който инвеститорът СТОЛИЧНА ОБЩИНА е възложил на „ОБЕДИНЕНИЕ Л. МОСТ“ Д. /гражданско дружество с лидер [фирма]/ изпълнението на СМР на обект Транспортен възел „Л. мост“. Необходимостта от изпълнението на въпросните работи възниква впоследствие при изпълнението на обекта. Във връзка с това [фирма] многократно е уведомявало СТОЛИЧНА ОБЩИНА, че за изпълнението на консервационно-реставрационните работи на обекта инвеститорът трябва да осигури допълнително финансиране. Съгласно получено становище от инвеститора, за изпълнение на СМР на обекта е сключен договор за инженеринг /с включено проектиране и изпълнение на строителство/, който е с определена крайна цена и при изчерпване на финансовия ресурс по договора, изпълнителят няма право на допълнително заплащане, но е длъжен да изпълни всички работи, предвидени в проекта. По тази причина за въпросните работи не са съставяни отделни актове между изпълнителя [фирма] и СТОЛИЧНА ОБЩИНА, както и не са подписвани нито приложенията към договора, с които са конкретизирани видовете и количествата възложени работи и техните цени, нито каквито и да било актове и протоколи, изготвени от [фирма] за изпълнените от тях консервационно-реставрационни работи на обекта. Също така от [фирма] не е била издадена и фактура.

Пояснено е още, че предвид възникналия спор, на 23.11.2015г. [фирма] е завело търговско дело срещу [фирма] с участието на СТОЛИЧНА ОБЩИНА като трето лице-помагач на страната на ищеца. Съдебният процес е преминал през три съдебни инстанции и е завършил с Определение №516/25.07.2018г. на ВКС, с което е потвърдена позицията на [фирма] и СТОЛИЧНА ОБЩИНА по спора, а именно, че изпълнените от [фирма] консервационно-реставрационни работи са част от обект Транспортен възел „Л. мост“ и същите следва да бъдат заплатени от [фирма], независимо че за тях не са подписвани нито приложенията към Договора, нито актове и протоколи за изпълнението им между подизпълнителя и [фирма], съответно между главния изпълнител на обекта и инвеститора.

Заплащането на претендираната от [фирма] сума в размер на 468 205,99лв. с ДДС, представляваща възнаграждение за изпълнени съгласно договор от 18.06.2014г. консервационно-реставрационни работи на обект Транспортен възел „Л. мост“, ведно със законната лихва в размер на 91 594,10 лв., за периода от 23.11.2015г. /датата на подаването на исквата молба/ до 27.10.2017г. /датата на окончателното изплащане на сумата/ е извършено от [фирма] след постановяване на Решение №1860/27.07.2017г. на Софийски апелативен съд и въз основа на образуваното от [фирма] изпълнително дело №20178510405684/2017 г. на ЧСИ М. П.. За извършеното плащане [фирма] е издало процесната фактура. Предвид факта, че към момента на

плащането, спорът не е разрешен с влязло в сила решение и с оглед предстоящото му разглеждане от ВКС, [фирма] е осчетоводило фактурата непосредствено след постановяване на горесцитираното определение на ВКС.

От [фирма] са представени идентични документи и писмени обяснения. Дружеството е осчетоводило през 2017г. по счетоводна сметка 701 Приходи от продажба на продукцията, приходи в размер на 222 171,66 лв. и по счетоводна сметка 721 Приходи от лихви в размер на 91 594,10 лв., признати разходи 3 332,57 лв. Останалата част от сумата по издадената фактура, в размер на 168 000,00 лв. е призната от [фирма] на приход през 2015 г., когато са признати и 140 823,51 лв. разходи по счетоводна сметка 611/1.

Отправено е и ИПДПОЗЛ до СТОЛИЧНА ОБЩИНА относно обект Транспортен възел „Л. мост“. В отговор са представени Разрешение за ползване №СТ-09-954/30.06.2015 г., издадено от Дирекция за национален строителен контрол, в т.ч. и за част „Консервация и реставрация на архитектурно-строителен паметник на културата „Л. мост“ и „Консервация и експониране на археологическа структура /зид №5 – северен устой на римски мост/ и Протокол акт обр. 16/08.06.2015 г. за установяване на годността на ползване на строежа, издаден от Държавна приемателна комисия, в т.ч. за част „Консервация и реставрация на архитектурно-строителен паметник на културата „Л. мост“ и „Консервация и експониране на археологическа структура /зид № 5 – северен устой на римски мост/.

На база на гореизложеното и събраните документи е направен извод, че извършените към 30.06.2015г. от [фирма] консервационно-реставрационни работи са на обща стойност 390 171,66 лв. без ДДС, и на тази дата дружеството е следвало да издаде фактура и да начисли ДДС. Това не е сторено, с което е нарушена разпоредбата на чл. 113, ал. 4 от ЗДДС. С оглед това и на основание чл. 175, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ е начислена лихва в размер на 18 500,96 лв.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в законоустановения срок за оспорване и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган и при спазване изискванията на ДОПК за извършване на ревизията, правилно е бил приложен и материалният закон – разпоредбите на ЗДДС и ЗКПО.

Спорен по делото е въпросът за датата на възникване на данъчното събитие, която е меродавна за датата, на която е следвало да се издаде процесната фактура №[ЕГН]/21.11.2017г. с данъчна основа в размер на 390 171,66 лв. и ДДС в размер на 78 034,33 лв. и предмет на доставката СМР за реставрация на „Л. мост“.

Съгласно чл. 25, ал.1 от ЗДДС данъчно събитие по смисъла на този закон е доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностното придобиване, както и вносът на стоки по чл. 16. Според ал.2 данъчното събитие възниква на датата, на която е прехвърлено правото на собственост върху стоката или друго вещно право, както и всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик, или на датата, на която услугата е извършена. По ал.6 на датата на възникване на данъчното събитие по ал. 2 данъкът по този закон става изискуем за облагаемите доставки и възниква задължение за

регистрираното лице да го начисли. Чл. 113, ал.1 от ЗДДС задължава всяко данъчно задължено лице - доставчик да издаде фактура за извършената от него доставка на стока или услуга или при получаване на авансово плащане преди това освен в случаите, когато доставката се документира с протокол по чл. 117. Фактурата се издава задължително не по-късно от 5 дни от датата на възникване на данъчното събитие за доставката, а в случаите на авансово плащане - не по-късно от 5 дни от датата на получаване на плащането.

[фирма] е изпълнител по договора за СМР от 18.06.2014г. с възложител [фирма] за извършване на аварийни и спасителни работи на археологически структури и консервационни и реставрационни работи на обект Транспортен възел „Л. мост“ в [населено място]. Тъй като освен договор, липсват други доказателства за извършване на услугата - не са представени и не са съставяни количествено-стойностни сметки и протоколи акт обр. 19, с които да се специфицират вида и обема на извършените работи, единичните и общи стойности и датата, към която са приключили, то най-рано към датата на издаване на Разрешението за ползване №СТ-09-954/30.06.2015г., с описани в него извършените дейности, в т.ч. част „Консервация и реставрация на архитектурно-строителен паметник на културата „Л. мост“ следва да се приеме, че услугата по договора е била извършена. На тази дата е възникнало данъчното събитие съобразно чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, данъкът става изискуем за облагаемите доставки и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли. Данъчното събитие не зависи от субективната воля на получателя на услугата да я приеме или да плати. За данъчната отчетност и възникването на данъчното задължение са без значение споровете между страните по гражданското правоотношение за качеството на извършената услуга и за това дължи ли се възнаграждение за нея от ответника по иска. Законът не допуска задължение за начисляване и внасяне на ДДС да бъде поставяно под условие от изхода на дело по гражданско-правен спор, тъй като фискалният интерес на държавата е с приоритет. От значение е само обстоятелството дали и кога СМР са били извършени. Единственото налично доказателство за това обстоятелство е издаденото разрешение за ползване от ДНСК, в което са описани извършените от [фирма] дейности, в т.ч. и консервационно-реставрационните работи. Неотносимо е възражението, че ревизираното лице, тъй като е подизпълнител не е било уведомено за издаването на разрешението за ползване, поради което не дължало издаване на фактурата от тази дата. След като не представя никакви доказателства за датата, на която е извършило СМР по договора от 18.06.2014г. като приемо – предавателни протоколи, акт обр.19 и др., то данъчното събитие следва да се определи съобразно наличните данни за извършване на СМР и настъпване на данъчно събитие по смисъла на ЗДДС. Органите по приходите правилно са определили като дата на данъчното събитие издаването на Разрешение за ползване №СТ-09-954/30.06.2015г. от ДНСК, което е официален документ и се ползва с материална доказателствена сила за удостоверените с него обстоятелства. След като безспорно е налице извършена доставка на услуга по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗДДС към дата 30.06.2015г., то срокът за издаване на фактурата по чл.113, ал.4 следва да е до 05.07.2015г., а лихвата върху неначисления и невнесен своевременно ДДС правилно е определена, видно от РА от 15.08.2017г. до 14.12.2017г., тъй като в случая фактура е издадена едва на 21.11.2017г. Жалбата следва да се отхвърли като неоснователна, а на ответника да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл.161, ал.1 от ДОПК, вр. с чл.8 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на

адвокатските възнаграждения възлиза на 1085 /хиляда и осемдесет и пет/ лева.
Воден от гореизложеното и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, Административен съд
– София град, III – то отделение, 11-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу РА
№Р-22222521000538-091-001/09.08.2021г., издаден от органи по приходите при
Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], потвърден с Решение
№1617/18.10.2021г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна
практика“ при ЦУ на НАП, с който за данъчен период м.11.2017г. са начислени
лихви за забава в размер на 18500,96лв.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна
практика“ С. при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 1085
/хиляда и осемдесет и пет/ лева.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: